

Sygn. akt VII U 868/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy Z. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres

na skutek odwołania Z. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 27 marca 2014 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala Z. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres od dnia 1 marca 2014 roku do dnia 28 lutego 2016 roku.

Sygn. akt VII U 868/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 marca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił Z. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 21 marca 2014 roku nie uznała wnioskodawczyni za niezdolną do pracy (decyzja – k. 56 akt rentowych ZUS, dalej a.r.).

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła Z. M., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie zgadzając się z ustaleniem, iż obecny stan jej zdrowia uległ poprawie i pozwala na wykonywanie pracy zawodowej (k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, wskazując na argumenty zawarte w uzasadnieniu decyzji (k. 5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Z. M., urodzona (...), z wykształcenia jest koszykarzem – plecionkarzem. Legitymuje się ona stażem ubezpieczeniowym wynoszącym 32 lata, 9 miesięcy i 26 dni (w tym 9 lat, 8 miesięcy i 25 dni okresów nieskładkowych). W latach 1976 – 1978 wnioskodawczyni pracowała jako kasjer – sprzedawca, w 1979 roku jako robotnik pomocniczy w (...) Zakładach (...), od 4 czerwca 1981 roku do 29 lutego 2012 roku pracowała w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) – Spółka z o.o. na stanowiskach kierowcy trolejbusu, sprzątaczkii oraz zmywacza pojazdów samochodowych. Przez ostatnie 10 lat

pracowała na stanowisku kierowcy trolejbusu (vide świadectwa pracy k. 4,5 oraz 33 a.r.). Od dnia 1 marca 2012 roku do dnia 28 lutego 2014 roku wnioskodawczyni była uprawniona do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy (vide akta rentowe)

W dniu 29 stycznia 2014 roku Z. M. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 42 a.r.).

Tak lekarz orzecznik ZUS jak i Komisja Lekarska ZUS uznały wnioskodawczynię za osobę zdolną do pracy (orzeczenia k. 44 i 55 a.r.).

Decyzją z dnia 27 marca 2014 roku ZUS w oparciu o powyższe orzeczenie odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2014 roku (k. 56 a.r.).

Sąd ustalił w toku niniejszego postępowania, iż wnioskodawczyni jest nadal osobą częściowo niezdolną do pracy. Niezdolność ta istniała w dniu wstrzymania prawa do renty tj. 1 marca 2014 roku i jest okresowa – do dnia 28 lutego 2016 roku (opinia biegłego z zakresu medycyny pracy – k. 38 a.s.).

Wnioskodawczyni cierpi na cukrzycę typu 2, zaburzenia lękowe i adaptacyjne, napadowe migotanie przedsionków, nadciśnienie tętnicze, wielopoziomową dyskopatię kręgosłupa C, L-S oraz jest obecnie po zabiegu usunięcia prawego nadnercza z powodu łagodnego guza. Schorzenia kardiologiczne przebiegają obecnie u wnioskodawczyni bez dolegliwości dławicowych, zaburzeń rytmu ani cech zastoinowej niewydolności krążenia Cukrzyca ma obecnie przebieg stabilny, bez późnych powikłań. Schorzenie to wymaga stałej kontroli w Poradni Diabetologicznej, redukcji masy ciała, systematycznego stosowania leków przeciwcukrzycowych oraz okresowej weryfikacji dawek leków. Dyskopatia i zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa występują obecnie bez objawów korzeniowych, chód jest wydolny a ruchomość kręgosłupa zachowana. Stan psychiczny obecnie jest wyrównany. Samodzielnie żadne z tych schorzeń nie powoduje u ubezpieczonej niezdolności do pracy. Łącznie jednak zgłaszane dolegliwości z nimi związane: spadki cukru, pogorszenie ostrości wzroku, lęki depresyjne, zaburzenia rytmu serca są przeciwwskazaniem do pracy zgodne z wykonywanym przez skarżącą zawodem – kierowcy trolejbusu, który wymaga dużej sprawności psychofizycznej, koncentracji oraz odporności psychicznej. Wnioskodawczyni zdolna jest jedynie do wykonywania lekkiej pracy fizycznej, bez dźwigania, pracy nocnej czy zawodowego prowadzenia pojazdów (opinie: biegłych kardiologa i neurologa k. 12 a.s., biegłych psychiatry i diabetologa k. 22 a.s., biegłego specjalisty medycyny pracy k. 38 a.s. oraz opinia uzupełniająca specjalisty medycyny pracy k. 50 a.s.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w częściowo oparciu o powołane opinie biegłych lekarzy kardiologa, neurologa, psychiatry oraz diabetologa oraz w opinię specjalisty z zakresu medycyny pracy. Wszyscy biegli opiniujący w niniejszej sprawie dokonali tego samego rozpoznania schorzeń występujących u wnioskodawczyni, wywiedli z tego jednak odmienne wnioski. Biegły specjalista medycyny pracy, podsumowując całokształt składający się na obecny stan zdrowia wnioskodawczyni, uznał, iż schorzenia jakie u niej występują, a rozpoznane również przez pozostałych specjalności, nawet w obecnym stanie zaawansowania usprawiedliwiają u Z. M. orzeczenie o częściowej niezdolności do pracy, biorąc pod uwagę charakter wykonywanego przez nią przez większość życia zawodu. Biegły podkreślił, ustosunkowując się również do zastrzeżeń składanych przez pozwany organ rentowy, iż kwestią zasadniczą w kontekście ustalenia zdolności bądź niezdolności do pracy u badanej jest to, że występujące u niej schorzenia stanowią przeciwwskazanie do pracy zgodnie z nabytymi kwalifikacjami zawodowymi kierowcy trolejbusu. Wnioskodawczyni wykonywała przez szereg lat ten zawód, który wymaga dużej sprawności psychofizycznej, koncentracji i odporności psychicznej. Nadto, co jest oczywiste wiąże się z odpowiedzialnością za zdrowie i życie wielu ludzi jednocześnie. Biegły z zakresu medycyny pracy, przyjmując rozpoznania dokonane przez biegłych z zakresu pozostałych specjalności uznał, iż dyskwalifikują one skarżącą do wykonywania w dalszym ciągu takiego zawodu. Wobec jednak stanu zaawansowania występujących chorób zachowała ona zdolność do wykonywania lekkiej pracy fizycznej. Dlatego też, w ocenie biegłego skarżąca zachowała częściową zdolność do pracy. Od dnia 1 marca 2014 roku należało więc uznać, iż nie jest ona w dalszym ciągu całkowicie niezdolna do pracy, a jedynie częściowo niezdolna do pracy, zgodnej z kwalifikacjami.

Do opinii tej organ rentowy zgłaszał zastrzeżenia, wskazując iż obecna ocena stanu zdrowia skarżącej przeprowadzona w 2014 roku przed organem rentowym, jak i ocena biegłych opiniujących w niniejszej sprawie była bardzo wnikliwa i nie wskazywała ona na istnienie niezdolności do pracy. Do zastrzeżeń tych odniósł się biegły specjalista medycyny pracy, wskazując stanowczo, iż uznanie wnioskodawczynie za częściowo niezdolną do pracy związane jest z ustosunkowaniem się do wykonywania przez nią przez szereg lat zawodu związanego z dużą odpowiedzialnością, wymagającego dobrego stanu fizycznego i psychicznego. Kolejne zastrzeżenia organu rentowego stanowiły jedynie dalszą polemikę ze stanowiskiem biegłego.

W tych okolicznościach Sąd uznał, iż opinia biegłego specjalisty z zakresu medycyny pracy, wraz z jej uzupełnieniem zawierającym wyczerpujące odniesienie się do uwag pozwanego organu rentowego, jest jasna i logicznie argumentowana. Z tych względów opinie te należało uznać za wiarygodne. Zauważyć przy tym należy, że wnioskodawczynie ostatnio od lutego 2014 roku była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W niniejszym zaś postępowaniu wykazano, że jej stan zdrowia uległ poprawie na tyle, że można obecnie mówić o częściowej niezdolności do pracy u wnioskodawczynie – wykonywać ona może bowiem lekkie prace fizyczne, przeciwnie jest natomiast wykonywanie przez nią zawodu kierowcy trolejbusu. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż nie zachodziła potrzeba wywoływania opinii kolejnego biegłego z zakresu medycyny pracy.

Odwołanie Z. M. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z uwagi na uprawnienie wnioskodawczynie do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do dnia 28 lutego 2014 roku warunek posiadania okresu składkowego i nieskładkowego oraz daty powstania niezdolności do pracy nie był sporny w niniejszej sprawie.

Ustalony stan faktyczny jednoznacznie wskazuje, że wnioskodawczynie od dnia 1 marca 2014 roku była osobą częściowo niezdolną do pracy, okresowo, do dnia 28 lutego 2016 roku

Z tych względów zaskarżoną decyzję należało zmienić przyznając Z. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres tj. od 1 marca 2014 roku do 28 lutego 2016 roku.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 kpc, Sąd orzekł jak w sentencji.